

Til § 8.

De foreslaaede Regler om Fremgangsmaaden ved Fastsættelse af Tilbagekøbsprisen stemmer overens med Forskrifterne om Tilbagekøbsretten i midlertidig Lov Nr. 362 af 19. Juli 1943, jfr. ogsaa midlertidig Lov Nr. 307 af 29. Juni 1945 om Tillæg til Indkvarteringslovgivningen. Prisen forudsættes normalt at være lig med Ejendommens Handelsværdi i den Stand, den har ved Tilbagekøbet. Er der af den tyske Værnemagt ydet et for højt Vederlag, i hvilket Tilfælde der i § 5 i Lov Nr. 499 af 9. Oktober 1945 om Avancebegrænsning vedrørende visse Leverancer og Arbejder m. v., omfattet af Lov Nr. 330 af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger, er Hjemmel til at kræve det for meget erlagte tilbagebetalt, vil det — bl. a. fordi det er de samme Myndigheder, der træffer Afgørelsen, — være mest praktisk at regulere Forholdet i Forbindelse med Fastsættelsen af Tilbagekøbsprisen. Omvendt vil det — i de formentlig meget færre Tilfælde —, hvor Værnemagten har betalt for lidt, være rimeligt at tage Hensyn hertil ved Tilbagekøbsprisens Fastsættelse. Det foreslaas derfor, at Tilbagekøbsprisen fastsættes under Hensyntagen til det i sin Tid for Afstaaelsen ydede Vederlag.

Bestemmelsen i Paragraffens 3. Stk. er nødvendig for at faa Klarhed over, om den tidligere Ejer agter at gøre Tilbagekøbsretten gældende, naar han er blevet bekendt med Vilkaarene for dens Udøvelse.

Til § 9.

Indenrigsministeriet traf allerede før Kapitulationen Foranstaltning til en midlertidig Udnyttelse og Bevaring af de af Forslaget omfattede Ejendomme, og der blev først ved Amtmændenes senere ved Jordlovsudvalgets Bistand sørgt for, at de af Værnemagten som Landbrug drevne Arealer — fortrinsvis paa Flyvepladserne — fortsat blev holdt i Drift, ligesom der blev foranstaltet Bevogtning og en nødtørftig Vedligeholdelse af Ejendommene, der i øvrigt i et vist Omfang er blevet midlertidigt udlejet eller bortforpagtet til de tidligere Ejere eller andre private. Saaledes har man anset det for nødvendigt, at de Beboelsesrum, som blev ledige paa Skødeklausejendommene, og som ikke skulde benyttes til andre Formaal, i saa vid Udstrækning som muligt blev taget i Brug igen, efter at de var blevet frigivet af de britiske Militærstyrker.

Imidlertid vil de i Huslejelovgivningen m. v. indeholdte Regler om Opsigelsesvarsel og Uopsigelighed i vidt Omfang kunne gribe hindrende ind i den foreslaaede Afvikling,

og man har derfor anset det for nødvendigt at foreslaa Lejemaal og Forpagtningsforhold af den her omhandlede Art undtaget fra disse Regler. Denne Undtagelse bør — som foreslaaet — ogsaa gælde for de allerede indgaaede Lejemaal.

Til § 10.

Over Ejendomme, der ikke forbeholdes til offentlige Formaal, og med Hensyn til hvilke de tidligere Ejere ikke ønsker at benytte sig af Tilbagekøbsretten, maa der disponeres paa anden Maade ved Finansministeriets Foranstaltning.

Af Hensyn til Spørgsmaalet om Jordfondens Erhvervelse af Jord til Oprettelse af Husmandsbrug eller Supplering af allerede bestaaende Brug har man ment at burde fastslaa, at Landbrugsejendomme, der egner sig til Udstykning, vil kunne afhændes paa de i Lov Nr. 150 af 29. Marts 1943 om Oprettelse af mindre Landbrug m. m. angivne Vilkaar.

Om Anvendelsen af andre Ejendomme, der, selvom de ikke har kunnet forbeholdes Staten i Medfør af § 4, dog i særlig Grad egner sig til offentligt Formaal, forudsættes der optaget Forhandling med de interesserede Styrelsesgrene, inden Afhændelse sker.

Til § 11.

Den tyske Værnemagt med tilsluttede Organisationer har som nævnt i de indledende Bemærkninger i et vist Omfang opført Bygninger og foretaget andre Forbedringer paa fast Ejendom her i Landet. Den derved eventuelt tilvejebragte Værdiforøgelse vil, for saa vidt angaar Skødeklausejendommene, jfr. Forslagets Kap. I, paavirke den Pris, til hvilken Ejendommen til sin Tid maatte blive solgt.

Hvor det drejer sig om andre Ejendomme, nemlig dem, der alene har været udlejet eller beslaglagt til Brug, er det ved § 4, Stk. 2, i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 604 af 21. December 1945 om Erstatning for Skade paa beslaglagt fast Ejendom m. m. bestemt, at Værdien af Forbedringerne kan fradrages i den i Bekendtgørelsens § 3 omhandlede Godtgørelse for Skade, der af den tyske Værnemagt er tilføjet den paagældende Ejendom.

I de Tilfælde, hvor der ikke bliver Tale om nogen saadan Godtgørelse, eller hvor Godtgørelsen vil blive mindre end Værdiforøgelsen, kan man kun hindre en uberettiget Berigelse, dersom Staten borttager Forbedringerne og fører Ejendommen tilbage til dens oprindelige Stand.